

Helgi Sallo ja Katrin Karisma:

OLEME ÜHTEMOODI HUUMORISOONEGA JA MEIE NALJAD ON SELLISED, ET PALJUD EI SAA ARU - «ISSAND JUMAL, MISMOODI NAD ÜKSTEISEGA RÄÄGIVAD!»

«Kes oleks võinud arvata, et Hollywoodi kaks kõige vanemat moori lõpuks koos mängivad! Ma ütlesin ühele ajakirjanikule, et kui me üle 50 oleme, ei tähenda see veel, et meil parim enne möödaks oleks!» nõndaviisi pahurdab diiva Bette Davis lavaloo «Hollywoodi filmitähed». Teeb seda Katrin Karisma kujul ja häälel. Tema vastas on laval Helgi Sallo, teise krehvtise primadonna Joan Crawfordina. Estonia teatri kaks endist esinäitlejannat on taas oma glamuuri õhkavas sõiduvees. Nagu vanasti.

• AIGI VIIRA
aigi.viira@ohhtuleht.ee

Kui teatrist hollywoodlikku kostüümidraamat, sära ja glamuuri tahta, siis Helgi ning Katrini pärusmaaks olnud muusikalid ja operetid on õige paik, kust seda kõike leida. Luksuslikke õhtutualette on Helgi ja Katrin oma Estonia karjääri aegu kandnud nii tihedalt, et enam neil eblakate kleitide järele kihku pole. See on haihtunud. Sel lihtsal põhjusel, et nende kahe jaoks on sillerdavad kostüümid olnud eelkõige töö-, mitte pidurõiva staatuses. «Usun, et meil kummaldi pole enam vajadust kanda mingeid pikki tualette,» arutleb Katrin. «Oleme seda elu jookslu ju nii palju teinud ja see vajadus on ära rahuldatud. Seda enam on parem olla dressipükstes ja lihtne inimene!»

Hollywoodi diivade glamuursesse elustili kuulub ka lõputu säramine seltskonnas, mis aga ei taha Helgile kuidagi passida. «Tegelikult mina kardangi inimesi,» tunnustab ta malbelt naeratades. «Kui ma noor olin, olime Muhumaal, kus Sulev Nõmmik tegi filmi «Jefreitor Jõmm». Pärast oli suur pidu, pillimees tõmbas kortsu. Lõpuks ei pidanud pillimees vastu, tuli ja ütles: «Helgi Sallo, ma ei oleks iialgi uskunud, et te nii igav inimene olete! Te ei räägi midagi, istute siin nurgas!» Kõik teised möllasid, mina mitte.» Katrin pistab vahele: «Tegelikult ta ei ole igav inimene!»

Helgi poetab, et inimpelgikkuse pärast eelistabki ta suviti mitte puhkekodus patseerida, vaid pageb metsavaikusse. «Ratas tagumiku alla metsa! Aga kui ma pean kunagi oma elutöö

eest vastust andma, siis ma olen, jah, sündinud lavale. Kuidas see Joan Crawford ütlebki: ma olen selleks sündinud, see on minu elu! Tõepoolest, seal sa võid kõike teha, mida sa muudu elus ei tee. Ma tunnen ennast laval hästi ja see on ka põhjus, miks ma üldse veel seal kooserdan.»

Praegu, kui te oma diivade-tükiga Eestis ringi tuuritate, tundub see olevat kaunis kurnav elustiil. Kuidas säärane rändamine, mis on paras energiaröõvel, teile üldse sobib?

Katrin: Mulle küll sobib.

Helgi: Mul on Vana Baskini teatriga kõva kool all. Mis ma seal koduski istun?

Katrin: Kõige raskem on sõitmine. Kui aga on nädalane paus vahel, siis juba ootad, et saaks aga jälle minna. Minu jaoks on see hästi tore, et sellises vanuses saan ma mängida veel selliseid rolle.

Mida te selle lausega nüüd õigupoolest öelda tahtsite?

Katrin: Oleme ausad, ma saan 70!

Helgi teie paremal käel on ju tiba vanemgi.

Katrin: Seda ma imetlengi. Makske kinni või tehke järgi!

Enamik maailmadramaturgiat on rollide poolest kirjutatud meestele, naistele tööd napib. Neil on ohtralt esimesi armastajaid, veidi keskealisi naisi ja siis jäävad mutikeste osad. Nüüd peaks ju eidekeste rolle mühinal tulema.

Katrin (muidugi): Eks see paistab, elu näitab.

Helgi: Ma ei ole kunagi niimoodi mõelnud, vaid olnud tänulik iga asja eest, mida antakse. Kui olin 25, oleksin hea meelega mõnda mutikest mänginud. Mulle meeldib mängida rolle, mis on minust väga kaugel. Mul on praegu kohutavalt vedanud, et mängin Vana Baskini teatris 80aastast vanamutikest, kes tõmbab kogu oma perekonna hane: kõik arvavad, et ta on seniiline, aga mutt on väga kaval. Ja nüüd selline diiva Joan Crawford, kellest ma üldse aru ei saa, ei tema karakterist ega millestki – pusida selle rolli kallal on suurepärane. Ning ma mängin Variuse teatris Gerda Murret, imetlusväärset naist! Mida sa, hing, veel tahad? No tõesti on mind Jumal õnnistanud. Kui ma olin 32aastane, tegi kunstnik Aime Unt mulle numeroloogia. Kõneles, et mul on kogu aeg stabiilne minek, aga seitsmekümneselt viskab elujoone üles. Mina naersin, et kaks võimalust: kas saan mehele või suren ära ja saan taevasse. Nüüd ongi käes: kui sain 70, hakkas rolle lademes tulema, üks huvitavam kui teine!

On see omamoodi saatuse ironia?

Helgi: Ei ole! See on kõik ette nähtud ja loomulik.

Katrin: Minu elutee on olnud natuke keerulisem. Mina ei ole kogu aeg teatris olnud ega mäleta ka aastanumbreid. Ma ei mäleta näiteks ka seda aastanumbrit, millal mulle öeldi, et mind pole Estonia teatris enam tar-

PAAR PARAJAID: «Me oleme ühtemoodi huumorisoonega ja meie naljad on sellised, et paljud ei saa aru ning imestavad: issand jumal, mismoodi nad üksteisega räägivad!» kirjeldab Helgi Sallo suhtlusstiili Katrin Karismaga. «Nad ei mõista, et see on sõbralik nõök, me ei solu üksteise peale sellest. Me teame, kuhumaani võib minna ja mida öelda.»

vis. Läksin solisti koha pealt lepinguliseks. Need olid murdelised ajad ning mõtlesin, et tuleks otsida mõni teine tee. Olin vahepeal poliitikas, käisin ka need rajad läbi, aga see töö, mida olen kogu elu teinud suure armastuse ja andumusega, meelitab ikka tagasi lavale.

Juhtugu mis tahes, ikka ringiga lavale tagasi?

Katrin: Ikka ringiga! Ausalt öeldes olen ma päris õnnelik, et saan olla laval, vahepeal on pausid jupiti vahel olnud, aga ma pean ennast sinna lavale jälle tagasi viima. Olen tõesti praegu rahul ja suudan kõike seda, mida olen ette võtnud, ära jagada. Mul on nii hea!

Te mõlemad tõepoolest särate kuidagi kummaliselt.

Katrin (naerab): Ei, me ei ole purjus! Helgi: Ütlen ausalt, kui ma selle tüki «Hollywoodi filmitähed» läbi lugesin, siis ega ta olnud niisugune, et oi, vaat seda ma nüüd tahan teha. Ei saanud aru, millest see lugu on ja mida need Joan ja Bette kraaklevad...

Katrin: ... ja žanr tundus kummaline! Ei osanud seda kuskile paigutada, eks ole!

Helgi: See pole eputamisena mõeldud, aga et mul oli alles 75. sünnipäev... See kogemus, mis ma sain emotsionaalselt, ületas kõik! See oli nii vägev – oled üle 50 aasta laval olnud, ikka kõhklad ja kahtled, kas on õige asi või mitte, ja siis äkki koged, et oled inimestele vajalik ja lähedane, et nad tunnevad rõõmu

JÄTKUB PÕRDEL →